

holde. — Den ærede Ordfører sagde — jeg antager, det var et mindre korrekt Udtryk fra hans Side — at disse Punkter, som ere gjorte til Gjenstand for Rigsretsanklage, vare undtagne fra den Beslutning, som Thinget og Rigsdagen maatte tage angaaende Statsregnskaberne. Jeg tror, hans Udtalelser lode saaledes; jeg skrev dem op. Dette er, tror jeg, ikke ganske korrekt, og det er heller ikke det, som det ærede Flertal har foreslaaet. Det har ikke foreslaaet at undtage disse Punkter fra den videre Behandling i det andet Thing, saa at de altsaa eventuelt kunne komme her tilbage; Flertallet har kun udtrykt sin Stilling til disse Punkter ved at henvise til den af Folkethinget vedtagne Rigsretsaktion, og som gjør det overflødig for Folkethinget at udtrykke sig anderledes end gennem et Forbehold mod visse Punkter. Det er klart, at det andet Thing er stillet overfor disse Punkter aldeles frit, saaledes at det enten kan, hvis det finder det hensigtsmæssigt og korrekt, slutte sig til det af Folkethingetagne Forbehold, overladende nu til Rigsretten at afgjøre disse Punkter, som saa først senere ville kunne komme under nærmere Behandling, eller det kan ogsaa indlade sig paa disse Punkter og for Exempel vedtage, at de enten ikke passere, eller vedtage, at de passere, hvoraf Følgen jo maatte blive, at Sagen gik tilbage til Folkethinget, og hvis Folkethinget sluttede sig til Landstingets Indstilling, hvilket man jo ikke paa Forhaand tør benægte Muligheden af, da man ikke paa Forhaand kan gaa ud fra, at det ene Thing er uimodtageligt for det andet Things Grunde, saa vilde altsaa den Situation fremkomme, at disse Punkter, med Hensyn til hvilke Rigsretsaktion besluttedes, kom til at passere, hvilket maatte medføre, enten at Rigsretsaktionen for saa vidt bortfaldt, eller, hvis man ikke vil antage dette, da i alt Fald i Realiteten maatte faae et vist, bestemt Udfald, nemlig — Frisindelse. Det er blot Fantasier, det indrømmer jeg. Jeg har kun fremstillet det for at give Flertallet den Ros, at dets Indstilling ikke er uret, hvorimod jeg, som sagt, ikke kan finde den ærede Ordførers Udsving af disse Punkter ganske korrekt. — For saa vidt som man har benyttet Leiligheden til at faae det lille Ord: „godkjendt“, for hvilket navnlig den ærede Ordfører nærer en særmerisk Tilbøjelighed, indført her i Beslutningen, saa vil jeg dertil sige, at jeg i og for sig ikke finder, at der kan gjøres nogen særdeles Indvending eller i alt Fald nogen større Indvending mod dette Udtryk end mod det Udtryk, man nu bruger. Det er overordentlig vanskeligt at finde et præcist Udtryk for denne Tanke, som man tidligere har udtrykt paa forskjellig Maade, f. Ex. ved „Decharge“; der kan vel ogsaa gjøres Indvending mod den Form, der nu bruges. Naar jeg ifjor tillod mig at udtale mig mod det Forslag, som da fremkom fra Udvalgets Flertal om fremtidig at indføre Ordet:

„godkjende“ istedetfor det Nuværende: „frasiger sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende“, var det væsentlig paa Grund af den efter min Mening mindre rigtige Motivering, hvormed dette Forslag kom frem. Med denne Motivering er det ikke kommet frem i Klar; tværtimod har den ærede Ordfører jo sagt, at der slet ikke var forbundet nogen som helst anden Hensigt dermed, end hvad der allerede laa i det nu brugte Udtryk, og skjøndt jeg ganske vist ikke finder, at den Grund, han anførte for at gaa over til dette Udtryk, egentlig var slaaende eller treffende, saa skal jeg dog for mit Bedkommende ikke have noget Bessentligt derimod. Den ærede Ordfører sagde nemlig, at det vil være forunderligt, samtids med at man har gjort Ansvar gjældende ved Rigsretten, da at sige, at man frasiger sig at gjøre Ansvar gjældende; men det er dog ikke Tilfældet. Da det One refererer sig til Et, og det Andet refererer sig til Andet, saa er det fuldkomment logist at sige: med Forbehold af de Punkter, med Hensyn til hvilke Folkethinget har gjort Ansvar gjældende, frasiger Rigsdagen sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til Statsregnskabet; dette vilde være fuldstændig korrekt, men det er ikke nogen Sag, som det er værd at opholde sig ved. Det andet Thing viste ifjor en vis Utilbøjelighed til at gaa ind paa Ordet „godkjende“; men det har maaske været begrundet, ligesom det var for mig, i den Motivering, der forelaa, og det stiller sig jo anderledes nu. — Søvrigt er det klart, at jeg ikke har kunnet deltage i disse Indstillinger, da jeg betragter det hele Forhold som for saa vidt mig uvedkommende, og jeg har heller ikke deltaget i den tidligere af Folkethinget ved første Behandling vedtagne Indstilling med Hensyn til disse Punkter, idet jeg mente, at der for disse Punkter ligesom burde gives pure Decharge, og det er endnu min Mening, at der burde gives pure Decharge; det er altsaa en ligesom Følge deraf, at jeg ikke har kunnet deltage i denne Form for Indstillingen. Hermed mener jeg at kunne forlade, og som jeg haaber for bestandig, disse Punkter om Theaterlagen og Marmorkirken, som nu have været Gjenstand for tilstrækkelig Debat. Men der er uheldigvis et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg endnu kunde ønske at faae en lille Opklaring. Der blev nemlig af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) under første Behandling af Rigsretsanklagen med Hensyn til Marmorkirken fremsat en enkelt Bemærkning med Hensyn til det Punkt i Kjøbefontrakten og i Skjødet, hvori omhandles Muligheden af, at der ved Statsraad Vietgens og Hustrus Død kunde komme til at foreligge en af Finantsministeriet godkjendt Disposition over Kirkens Benyttelse, som indskrænker Statens fulde sieblitkelige Raadighed derover. Jeg vil — skjøndt det jo er de Herrer bekjendt — minde om, at det i Kjøbefontrakten hebdet, at „Kirken skal vedblive at være Statens